

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116011503
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3116011503.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému A. S., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. apríla 2021 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.02.2020, sp.zn. 0T/118/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d) Tr.por. napadnutý rozsudok sa zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por. sa

obžalovaný A. S. - nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom H. - R. T., S. XXXX/XX,

podľa § 285 písm. a) Tr. por.

o s l o b o d z u j e

v celom rozsahu spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne sp.zn. 2Pv 701/16/3309-8 zo dňa 11.10.2016, podanej na Okresnom súde Trenčín dňa 11.10.2016, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

že dňa 09.10.2016 v čase približne o 09.30 hodine, keď išiel po ceste smerom domov po ulici S. v obci R. T. a prechádzal okolo domu číslo XXXX/XX, kde bol vo dvore N. Z., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. -R. T., ulica S. číslo XXXX/XX, spolu s ostatnými členmi rodiny, po vzájomnej verbálnej potýčke sa vyhrážal poškodenému N. Z. a jeho rodine takým spôsobom, že im povedal: „Všetkých Vás vystriem!“, čím konanie obvineného vyvolalo u poškodeného N. Z. obavu o svoj život a život svojich rodinných príslušníkov, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.2.2020, sp.zn. 0T/118/2016, bol obžalovaný A. S. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 09.10.2016 v čase približne o 09.30 hodine, keď išiel po ceste smerom domov po ulici S. v obci R. T. a prechádzal okolo domu číslo XXXX/XX, kde bol vo dvore N. Z., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. -R. T., ulica S. číslo XXXX/XX, spolu s ostatnými členmi rodiny, po vzájomnej verbálnej potýčke sa vyhrážal poškodenému N. Z. a jeho rodine takým spôsobom, že im povedal: „Všetkých Vás vystriem!“, čím konanie obvineného vyvolalo u poškodeného N. Z. obavu o svoj život a život svojich rodinných príslušníkov.

Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný A. S. prostredníctvom obhajcu do výroku o vine a treste. V písomnom odôvodnení odvolania obhajca argumentoval, že okresným súdom zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytli dôkazy, ktoré by bez dôvodných pochybností preukazovali, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako uviedol prvostupňový súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku.

V ďalšej časti odvolania podrobne cituje z odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom vytyka súdu prvého stupňa viaceré skutočnosti. V prvom rade poukazuje na to, že B. O. C. nie je členom rodiny N. Z., keď prvostupňový súd vo svojom odôvodnení uvádza, že ide o manžela P. Z., čo nie je pravda, teda skutkové tvrdenia v tomto smere sú nesprávne. Ďalej v napadnutom rozsudku sa na str. 3 uvádza, že „Svedok A. S., nar. XX.XX.XXXX v prípravnom konaní ako aj pred súdom vypovedal, že vie o skutočnosti, že A. S. (obžalovaný) - jeho menovec, v dedine postrieľal viacero psov.“ V súvislosti s uvedeným obhajca uviedol, že tento svedok nevypovedal, že videl alebo počul, že by obžalovaný strieľal alebo zastrelil psa. Ďalej sa v napadnutom rozsudku uvádza, že svedok „Pred súdom vysvetlil, ako má postupovať poľovník, pokiaľ náhodou v revíri zastrelí voľne pusteného psa, že je povinný vec nahlásiť poľovnému združeniu, zisťovať majiteľa a tak ďalej.“ K uvedenému je potrebné uviesť, že nejde o výpoveď svedka A. S., nar. XX.XX.XXXX, ale ide o výpoveď p. S. N., predsedu poľovníckeho združenia. Taktiež obhajca poukázal na to, že z výpovede S. N. vyplýva, že poškodený sa ho pýtal, akým spôsobom je možné obžalovanému odobrať zbrane, na čo mu tento uviedol, že zbrojný pas môže odobrať len polícia. Sám okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „Z. ho žiadali ako predsedu poľovného združenia, aby boli obžalovanému odňaté zbrane.“ Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že poškodený hľadal možnosti, ako by mohol obžalovaného poškodiť. Obhajoba tiež namieta hodnotiaci úsudok súdu na obžalovaného v napadnutom rozsudku, že ľudia v dedine sa ho boja, pretože je čudák. Takýto hodnotiaci úsudok bez prípadného zabezpečenia znaleckého posudku, prípadne hodnotenia obžalovaného od jeho zamestnávateľa, nie je na mieste.

Pokiaľ ide o celkové hodnotenie dôkazov, okresný súd konštatoval, že ani po zrušení predchádzajúceho rozsudku o vine obžalovaného nadriadeným súdom a doplnenom dokazovaní a opakovanom výsluchu svedkov nezistil žiadne nové okolnosti, ktoré by zmenili pôvodný verdikt o vine, poukazujúc na to, že svedkovia N. Z., P. Z. a R. Z. počuli vyhrážky v znení tak ako to uvádza obžalobný návrh a v podstate sa od najdôležitejších okolností prípadu vo svojich výpovediach oproti pôvodným v podstatných veciach neodchyľovali. S takýmto tvrdením obhajoba nesúhlasí, pričom v opakovaných svedeckých výpovediach N. Z., P. Z., R. Z. sa objavili ďalšie rozpory. N. Z. vypovedal, že v čase keď sa skutok stal, bol pred domom, manželka vo dvore a dcéra v okne. Naproti tomu P. Z. vypovedala, že bola v okne a dcéra vo dvore. Teda okrem zásadných rozporov v svedeckých výpovediach tohto okruhu svedkov, t.j. že im menovec obžalovaného pán S. mal povedať, že im obžalovaný zabil psa, čo však svedok pán S. na hlavnom pojednávaní poprel, sú tiež rozpory v ich výpovediach v popise, ako bol obžalovaný otočený keď sa mal vyhrážať, v akej bol vzdialenosti od nich, pričom sa títo svedkovia nevedia zhodnúť ani na tom, kde kto z nich stál v čase, keď sa mal skutok stať. Tento okruh svedkov sa teda vo svojich výpovediach nezhodol takmer na ničom. Okrem toho prvostupňový súd konštatuje, že novou skutočnosťou, ktorá objasnila, prečo svedkovia A. a A. Z. vypovedali v prospech obžalovaného, je vzájomná nevraživosť medzi nimi a rodinou poškodeného pochádzajúca z dávnejšej doby, keď pani A. Z. uviedla, že po presťahovaní sa pani R. Z. do obce, si táto myslela, že „je niečo viacej“, lebo sa presťahovala zo Súče.“

Obžalovaný k tomu naopak uvádza, že nevraživosť, o ktorej hovorí súd, srší z poškodeného a jeho rodinných príslušníkov v súvislosti s údajným zabíjaním psov. Samotná R. Z. vypovedala, že mali dobré vzťahy až do času predmetného incidentu. Preto má obžalovaný za to, že prvostupňový súd nekonal nestranne, ale hľadal dôvody v neprospech obžalovaného, resp. hľadel na obžalovaného zaujato. V tej súvislosti už v predchádzajúcom konaní okresný súd vôbec napríklad nespomenul tvrdenie svedkyne A. Z., že po skutku bola u nich doma P. Z. a mala im uvádzať, aby nešli vypovedať v prospech obžalovaného - viď zvukový záznam z hlavného pojednávania dňa 18.12.2018.

V napadnutom rozsudku sa ďalej uvádza: „Nepodarilo sa odstrániť rozpory vo výpovediach medzi na jednej strane A. Z., A. Z. a na strane druhej manželmi Z., R. a N. Z. a ich dcérou P. Z.“ Pri hodnotení celkovej dôkaznej situácie teda okresný súd poukazoval len na dôkazy svedčiace v

neprospech obvineného a neuviedol ako hodnotil dôkazy v jeho prospech a ako sa vysporiadal s dvoma okruhmi proti sebe stojacich dôkazov. Aj po tom ako bola v predchádzajúcom konaní vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, neboli nezrovnalosti vo výpovediach odstránené. Prvostupňový súd sa opäť neriadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pretože vzhľadom na dva okruhy svedeckých výpovedí stojacich proti sebe, t.j. okruh troch svedkov (N. Z., P. Z., R. Z. - manželia a dcéra) naproti výpovedi obžalovaného a dvoch svedkov (A. Z., A. Z.), ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, je potrebné sa prikloniť k tvrdeniam obžalovaného a svedkov A. Z. a A. Z. a teda, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Taktiež je potrebné zdôrazniť, že obžalovaného sa taktiež obzvlášť dotklo konštatovanie súdu na 6. strane, tretí odsek, kde sa uvádza: „ Okrajovo súd uvádza, že je nutné a veľmi potrebné prešetriť dôvod vzniku slovnej potýčky medzi obžalovaným a svedkami Z., pretože pokiaľ by bolo zistené, že dochádzalo k strieľaniu psov v dedine zo strany obžalovaného, by bolo naďalej možné stíhať tohto aj pre týranie zvierat alebo obdobný trestný čin. Z výpovedí svedkov predovšetkým aj vyplýva, že psy, ktoré zmizli, v krátkom časovom úseku po celej dedine, boli psami čistokrvnými, ktorých taktiež hodnota nie je zanedbateľná." Uvedené konštatovanie súdu sa obžalovaného dotklo najmä z toho dôvodu, že v minulosti bol dlhoročným príslušníkom Policajného zboru, konkrétne ako kynológ, z čoho je zrejmé, že má pozitívny vzťah k psom, sám ich aj chová. Zabíjanie psov, ktoré mu kladú za vinu poškodení, je v absolútnom rozpore s hodnotami, ktoré obžalovaný celý život vyznáva.

Rovnako nie je pravdou konštatovanie súdu, že povolenie vlastníť strelné zbrane bolo obžalovanému odobraté z dôvodu nadmerného požívania alkoholu. Uvádza, že minulosti bol trestne stíhaný za to, že mu bol zistený alkohol v krvi pri dopravnej nehode a v tom čase obžalovanému končila 10 - ročná platnosť zbrojného preukazu, preto si nemohol podať žiadosť o predĺženie platnosti zbrojného preukazu a zbrane boli dané do úschovy. Z uvedeného vyplýva, že nie je pravdou, že by obžalovanému bolo povolenie vlastníť zbrane odobraté z dôvodu nadmerného požívania alkoholu.

Samotné zdôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou a prihliadol na dôkazy, o ktorých sú pochybnosti. Dôkazy, ktoré vykonal prvostupňový súd, nepreukazujú bez dôvodných pochybností vinu obžalovaného. Pri rozhodovaní súdu neboli vzaté do úvahy okolnosti, ktoré svedčia v prospech obvineného, čo je porušením jednej zo základných zásad trestného konania. Prvostupňový súd sa viac zaoberal údajným strieľaním psov ako prejednávanej skutkom, ktorý sa kladie za vinu obžalovanému, pričom aj samotné konanie je už neprimerane dlhé. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žiadal, aby Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. OT/118/2016, zo dňa 13.02.2020 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. d) Trestného poriadku a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že rozsudok Okresného súdu Trenčín spisová značka OT/118/2016 zo dňa 13.02.2020 považuje za zákonný a dôvodný v celom rozsahu. S prezentovaným názorom obhajoby sa nestotožňuje, pretože prvostupňový súd k preukázaniu skutkových okolností vyplývajúcich z podanej obžaloby vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Vypočul všetkých k veci relevantných svedkov a celkom správne vyhodnotil výpoveď svedka poškodeného N. Z.. Rovnako v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trenčíne spisová značka 2To/43/2019 zo dňa 31.10.2019 vykonal konfrontácie svedkov A. Z. a P. Z., A. Z. a P. Z., ako aj svedka A. Z. a poškodeného N. Z.. Z doplnenia dokazovania konfrontáciami uvedených svedkov vyplynulo, že svedkyňa P. Z. a N. Z. opakovane pred súdom zotrvali na svojej výpovedi a potvrdili vyhrážky zo strany obžalovaného A. S.. Súd pri uznaní viny obžalovaného A. S. vychádzal z výpovedí svedkov, ktorí boli bezprostredne prítomní pri predmetnom incidente a ktorí spontánne vypovedali opätovne o celom priebehu incidentu a ktorých výpovede súd vyhodnotil ako vierohodné. Svedkovia predmetného incidentu v priebehu hlavného pojednávania konštantne vypovedali o vyhrážkach obžalovaného. Súd správne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní jednotlivo i v ich súhrne v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel preto k správnejmu záveru, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal, dopustil sa ho obžalovaný A. S. a že ním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona. Súdom uložený trest, s prihliadnutím na spôsob spáchania skutku a jeho následok, zavinenie a pohnútku, majetkové pomery a

možnosť nápravy obžalovaného, je dostatočný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obžalovaný prečítal súdu svoje vyjadrenie, v ktorom v postate zopakoval argumenty uvádzané v odvolaní a poukázal na jednotlivé skutočnosti, na základe ktorých je názoru, že súd prvého stupňa nevyhodnotil dôkazy nezaujato a nerozhodol správne, keď ho uznal vinným.

Prokurátor v konečnom návrhu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný s poukazom na odvolacie dôvody žiadal zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne intenciami § 317 Trestného poriadku <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnúc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Z predloženej trestnej veci odvolací súd konštatuje, že Okresnou prokuratúrou v Trenčíne bola podaná obžaloba, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie a to výsluchom obžalovaného, svedkov N. Z., (poškodený), P. Z., R. Z., A. S. (nar. XXXX), S. N., A. Z., A. Z., prečítal výpoveď svedka C., vykonal konfrontácie medzi svedkami, prečítal listinné dôkazy a rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Po opakovanom vrátení veci krajským súdom uznesením sp. zn. 2To/43/2019 zo dňa 31.10.2019 súdu prvostupňového, krajský súd uložil vykonať konfrontácie medzi jednotlivými účastníkmi incidentu, pričom súd túto konfrontáciu vykonal a táto konfrontácia vniesla do prípadu nové svetlo. Súdu sa objasnila skutočnosť, prečo svedkovia A. a A. Z. vypovedali pred súdom a v prípravnom konaní v prospech obžalovaného. Medzi svedkami panuje vzájomná nevraživosť pochádzajúca z dávnejšej doby, kedy pani A. Z. uviedla, že po presťahovaní sa pani R. Z. do obce, si táto myslela že „je niečo viac,“ lebo sa presťahovala zo Súče. Keď postavili obrovský dom, otvorili si v tomto dome potraviny a práve aj svedkyňa R. Z. potvrdila, že od tejto doby sa datuje zhoršenie ich susedských vzťahov (napriek tomu, že pani A. Z. v prvopočiatkoch ešte keď bola svedkyňa R. Z. mladšia, jej opatrovala malú P.). Nepodarilo sa odstrániť rozpory vo výpovediach medzi na jednej strane A. Z. a A. Z. a na strane druhej manželmi Z., R. a N. Z. a ich dcérou P. Z.. Bola vysvetlená aj otázka, či dcéra P. Z. navštívila A. a A. Z. po incidente, čo všetci z rodiny Z. potvrdili (ich dcéra P. bola za A. a A. Z., ale nie ich ovplyvňovať, ale ich bola žiadať, aby povedali pravdu). Počas výkonu konfrontácií s poukazom najmä na reakcie obžalovaného na jednotlivé konfrontácie, súd nezmenil právny názor a znova sa len utvrdil v tom, že rodina Z. (poškodená) nemá dôvod osočovať alebo krivo obviňovať obžalovaného a naopak konfrontáciou sa potvrdilo, ale najmä aj reakciou obžalovaného, že je prchkej povahy, výbušnej povahy, čo je možné zistiť aj z prehrávky posledného hlavného pojednávania. Súd teda neuveril výpovedi A. a A. Z., že pri incidente obžalovaný len mlčky prešiel popred dom rodiny Z. a že nereagoval žiadnym spôsobom na ich invektívy voči nemu a že vôbec nereagoval žiadnymi slovami na nadávky P. a R. Z..

Súd pri uznaní viny predovšetkým vychádzal z výpovedí a konfrontácií svedkov priamo zúčastnených na tomto incidente, ktorí spontánne vypovedali opätovne o celom priebehu incidentu a súd nemal prečo pochybovať o pravdivosti ich výpovedí, nakoľko týchto svedkov opakovane prepočúval osobne pred súdom a žiadny z týchto svedkov sa nejavil byť nepravdovravým alebo chtivým zveličovať udalosti alebo nadsadzovať nebezpečnosť situácie, ktorá vznikla. Prihliadnúc na skutočnosť, že všetci títo svedkovia nemali iný dôvod, aby vyvolávali slovný konflikt s obžalovaným, okrem tej skutočnosti, ktorú zhodne

popisovali, teda že im mal zastreliť psov, súd dospel k záveru, že trestné stíhanie je dôvodné a že sa skutočne obžalovaný dopustil žalovaného skutku tak, ako je uvedené v obžalobnom návrhu.“

Na rozdiel od obžaloby a záveru prvostupňového súdu, odvolací súd v zhode s argumentáciou obhajoby konštatuje, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že sa obžalovaný dopustil žalovaného skutku.

Okresný súd svoje rozhodnutie založil na usvedčujúcich výpovediach poškodeného N. Z., P. Z., R. Z. a prečítanej výpovedi svedka C., ktorí usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku. Na druhej strane však boli výpovede obžalovaného, ktorý poprel, že by sa poškodenému vyhrážal a svedkov A. Z. a A. Z., ktorí boli priamymi svedkami udalosti a popreli, že by obžalovaný vyslovil nejaké vyhrážky. Uvedené rozpory sa nepodarilo odstrániť ani opakovaným vypočutím svedkov a pri vykonaných konfrontáciách medzi nimi, čo napokon konštatoval i prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí. Okresný súd následne argumentuje, že sa „objasnila“ skutočnosť, prečo svedkovia A. a A. Z. vypovedali pred súdom a v prípravnom konaní v prospech obžalovaného. Za túto skutočnosť považuje vyjadrenie A. Z., že po presťahovaní svedkyne R. Z. do obce, si táto myslela že „je niečo viac.“ Krajský súd uvádza, že vyhodnotenie svedeckých výpovedí ako nedôveryhodných, resp. nepravdivých, len na podklade uvedeného nemá opodstatnenie. Krajský súd tiež v tej súvislosti dáva do pozornosti, že po samotnom incidente bola svedkyňa P. Z. v dome svedkyne A. Z. a mala im uvádzať, aby nešli vypovedať v prospech obžalovaného, tak ako na to poukazuje obhajoba. P. Z. naopak tvrdila, že išla za nimi len kvôli tomu, aby uviedli pravdu, čo sa však javí prinajmenšom zvláštne, ísť za svedkom, o ktorom nevie, čo všetko videl a počul, aby hovoril pravdu. Prítom rodina poškodeného zhodne tvrdila, že obžalovaný po dedine strieľa psov (čo sa údajne rozpráva) a mal zastreliť aj psa patriaceho im, podľa výpovede N. Z. z prípravného konania o tom vie svedok, ktorého meno však odmietol uviesť. Uvedené tvrdenie však nebolo ničím preukázané a aj svedok A. S. (nar. XXXX), ktorý v prípravnom konaní uvádzal, že o tom vie, následne vypovedal, že on konkrétne nevidel, že by obžalovaný zastrelil nejakého psa. Práve pre uvedené podozrenie N. Z. v presvedčení, že im obžalovaný zastrelil psa, nabádal i predsedu poľovného združenia, svedka N., aby obžalovanému boli odňaté zbrane, pričom svedok im následne vysvetlil, kto je kompetentný odňať zbraň na základe nejakého podozrenia. Napokon následne došlo k predmetnému skutku, ktorý je predmetom obžaloby a pri ktorom svedkovia N. Z., P. Z., R. Z. začali vulgárne slovne útočiť na obžalovaného a malo dôjsť zo strany obžalovaného k vyhrážkam. Uvedené skutočnosti krajský súd uvádza z hľadiska toho, že okresný súd na jednej strane vyhodnotil na jednej strane svedecké výpovede svedkov A. Z. a A. Z. už z vyššie naznačených dôvodov ako nedôveryhodné, no na druhej strane sa nezaoberal možnosťou, že i poškodený a jeho rodinní príslušníci, ktorí usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku, mohli mať motív vypovedať proti obžalovanému z dôvodu ich presvedčenia, že im mal zastreliť psa. Pokiaľ okresný súd v napadnutom rozsudku uvádza, že rodina Z. (poškodená) nemá dôvod osočovať alebo krivo obviňovať obžalovaného, ale naopak konfrontáciou a najmä reakciou obžalovaného sa potvrdilo, že je prchkej a výbušnej povahy, čo je možné zistiť aj z nahrávky posledného hlavného pojednávania, k tomu krajský súd poznamenáva, že uvedené sa dá konštatovať aj opačne najmä na podklade výpovede svedkyne P. Z., ktorá sa dokonca pred okresným súdom vulgárne vyjadrila na adresu obžalovaného. Súčasne tiež je potrebné v zhode s argumentáciou obhajoby uviesť, že vo výpovediach svedkov N. Z., R. Z., P. Z. a B. O. C. sú rozpory v ich výpovediach v popise konkrétnej príbehu skutku, najmä ako bol obžalovaný otočený keď sa mal vyhrážať, v akej bol vzdialenosti od nich a kde kto z nich stál v čase keď sa mal skutok stať.

Podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Rozhodnutie o vine obžalovanej osoby potom musí vychádzať z vykonaných dôkazov, na podklade ktorých je nespochybniteľný záver, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný a tento skutok je trestným činom. Zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného. Teda obvinenému musí byť vina jednoznačne a bez pochybností preukázaná.

Senát krajského súdu sumarizujúc vykonané dôkazy okresným súdom uvádza, že za danej dôkaznej situácie oproti sebe stáli dva okruhy priamych dôkazov - na jednej strane výpoveď obžalovaného a svedkov A. Z. a A. Z. a na druhej strane výpovede svedkov N. Z., R. Z., P. Z. a B. O. C.. S. ani vykonanými konfrontáciami sa nepodarilo odstrániť rozpory medzi ich diametrálne odlišnými výpoveďami tak, ako napokon konštatoval aj sám okresný súd. Skutočnosť spomínaná vyššie, na podklade ktorej spochybnil

výpovede svedkov A. a A. Z. a vyhodnotil ich ako nevierohodné, nie je podľa názoru krajského súdu sama osebe okolnosťou spôsobilou k takémuto záveru a preto takéto hodnotenie výpovedí svedkov nie je správne, pričom je zrejmé, že takéto vyhodnotenie dôkazov malo za následok aj nesprávne rozhodnutie o vine a uloženom treste.

Zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného. Teda obvinenému musí byť vina jednoznačne a bez pochybností preukázaná.

Keďže neprichádzalo už do úvahy vykonanie ďalších dôkazov, s poukazom na uvedené preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného A. S. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod skutku obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne sp.zn. 2Pv 701/16/3309-8 zo dňa 11.10.2016 oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.